

Вићенцо Вуковић
(почетак XVI века – после 1575)

У Венецији године: 1546.

Епистола господина Вићенца Вуковића.

У Исусу Христу многопоштовани оци патријарси, архиепископи, бискупи, јереји калојереји и остали редовници, и толиким благочесним владоцима и краљевима Македоније, Шервие, Босне, Сримске земље и осталим кнезовима хришћанским великим и малим овога језика књижевником, како браћи, господи и земљацима својим Вићенцо Вуковић, а латинским језиком дела Већа именован, великомило поздрављење

Очито се зна, браћо и господо у Крсту поштована, као права стопљена племенитост наша не има бити потврђена само у величаству крви, ако је добро и часно дилање не наслићује, као благочасни Матијаш угарски краљ свидочи онога од племенитог и господског народа говорећи: кога пак његова честита дила и доброта велика и племенито потврђују узвисујући, као Исус Христос у свом светом јеванђељу говори, да не може зло стабло добар плод давати, и толико пак племенито стабло зли плод чинити, и како племенито стабло по плоду његовом познаје се, тако висина племенитости по часним делима се читава. Зачас на страну оставши приче и многа говорења на наш намисао повративши се мом поштованом оцу војводи Божидару Вуковићу да спомен учинимо, за уздржање вире Христове, и помоћ народу његовом, за наследовање положаја своје способности, првородитеље своје исходеће од племена благочестивих владалаца Српске земље, од Белог Константина првог и благочасног и првог хришћанског цара почавши, и до времена славнога Вука деспота и Бранка Вуковића, и Стефана деспота, који налази се у писму од рођења, краљева и царева српских, који не старајући се за благо и животе своје у дан и у ноћ мислећи своме на помоћ бити, и то се зна по првом штампању књига светога писма, како читајући сразумеше листове, и као на самртној постељи будућа у својој баштини умрети желаше, и тако је по смрти његовој с великим потрошком из толико далеке стране у лета господња 1540. на његову баштину мртво тело његово однесено јесте, и покопано у цркву Старце Горица при језеришту Шкутари. И тако је по смрти поштованог господина оца мога првореченога, ја Вићенцо, син његов, не могавши другим у своје време својим рођаком и баштини мојој послужити с великим пак потрошком направи слова и друге твари потребне у штампању од светога писма књиге Давида пророка, што се Псалтир назива, на утешење тила вашег, и спасења душа ваших од сваког блуда и

фалиста по мудрим људима великом труду направљено урезање, и по томе тога штампано јесте на хвалу Исуса Христа и весеље рођака својих и баштине своје, и на обрадованост свега хришћанства у свакој напасти их трпећи на овом свиту, у миру зарад Христа. И као племенит љиљан мирисом својим друго цвеће премаже, тако и псалтир међу другим књигама светога писма у ком сва пророчанства Христова садрже се. Зато молим добротe ваше са свим срцем као нашавше старе књиге писане од српске земље, пошаљите ми да је штампам на спомињање на спомињање старих и хвалу Христову, по чему би могли прићи у његово свето краљевство у које нас приведе Отац и Син и Свети Дух, амин

Слово приведе свакога саздавши човека

Извољењем Оца сапоспешењем Сина и савршењем Светога Духа, који од небића у биће Словом приведе свакога саздавши човека и положи њега у рај храном божественом наслађивати се опет пак преступајућег и одпузајућег бивајући и свим родом која по њему бивајући смрт изађе. И к видети рода човечјег ђавола мученим. И саздавши не остави саздање своје до краја погинути, пророке посла прорицајући Тога долазећег, који преда нам писања, у њих извештаваше цар пак и богоотац пророк Давид, послањем Светога Духа научен. Преда нам душеспасну ову књигу, названу Псалтир, славословити њом Тројици Бога. Јест јер ова књига је целомудрију наставник, и телесним и душевним страстима исцелитељ. Палом јер и од каменог срца сузу измамљује ангелима сиречисницима и житељима по Богу муку седећи, душама пак весеље дарује.

Тога ради и ја грешни и најмањи у људи Вићенцо син господина војводе Божидара Вуковића Подгоричанина жељом жарко желећи ка душекорисним књигама исплетени недостојно које су умањили и опљачкали Исмаилћани Богом допуштени. Бивајући тада у западним странама италијанским у славном граду Венецији, Богом вођен, саревновах поспешењем Светога Духа, трудољубиво подвизах се саставити форме у коме је бити угодно свакоме прочитати. Тога ради продужих време не ставити у брзо, и списах ову душекорисну књигу Псалтир. Зато молим се и милим се раду свих појућих, ако буде што погрешно, исправљајте, и нас о овом трудећи се благословите, а не куните, и вас Свеплаги Бог да не лиши царства његовог у бесконачне векове, амин.

По Вићенцу Божицара Вуковића сину

Ово је свето писање учињено на славу Бога Господина и на спасење оваквог хришћанина који у њега верује, у Венецији по Вићенцу Божицара Вуковића сину, на први дан јуна месеца 1547.